

ภาคหนึ่ง
ชะตาหงส์เข้าใกล้ ล้อมผ้าก่อนพายุฝน

7

ยามรุ่งสาง ประตูตำหนักอันหนักยิ่งถูกผลักเปิดออก เชิงเสวีย
ไทเฮาแห่งแคว้นเสวียนอุ้งสั่งให้ข้าราชการบริพารทยอยออกไป ก่อนที่นางจะ
เดินเข้าไปภายในพระตำหนักหยั่งเหอที่ซึ่งเคยใช้เป็นที่พักของอดีต
ฮ่องเต้ผู้เสด็จสวรรคตด้วยพระอาการประชวรนี้เพียงลำพัง ชูดคลุ่ม
ปักลายหงส์สีทองยาวจรดพื้นบนร่างของเชิงเสวียลากไปบนผืนพรม
ภายในพระตำหนักตามจังหวะย่างก้าวอันแผ่วเบาของนาง

เชิงเสวียกวาดสายตามองไปรอบๆ ในแววดาปรากฏอรอยยิ้มหยัน
พระตำหนักหยั่งเหอยังคงยิ่งใหญ่โอโง่งไม่ต่างจากเมื่อครั้งที่อดีตฮ่องเต้
ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ทว่ายามนี้กลับมีความเงียบเหงาเพิ่มเข้ามา

ในอดีตที่แห่งนี้มักมีผู้คนเบียดเสียดกันแน่นขนัดเพื่อร่วม
ถวายพระพรแด่ฮ่องเต้ที่ประทับอย่างมั่นคงอยู่บนบัลลังก์มังกร
ทว่าวันนี้นอกจากบัลลังก์มังกรที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวในห้องพระโรง

แล้วก็ไม่มีผู้ใดอีก ทั้งบรรดาเหล่าสนมชานาในตำหนักนั้นก็ล้วนถูก
 อติต่องเต้สั่งประหารไปจนหมดสิ้นแล้ว ยามนี้มีเพียงนางผู้เดียวที่ยัง
 เหลือรอดจากการเช่นฆ่าครานั้นมาได้ ซึ่งหาใช่เพราะพระองค์ทรงรักใคร่
 โปรดปรานนางไม่ แต่เป็นเพราะนางมีใบหน้าที่สวยงามคล้ายคลึงกับสตรีที่
 พระองค์ทรงรักที่สุดเท่านั้น นอกจากนี้พระองค์ยังทรงต้องการให้
 นางปกป้องโอรสเพียงหนึ่งเดียวของพระองค์ไว้ หรือก็คือฮ่องเต้
 องค์ปัจจุบันซึ่งยังทรงพระเยาว์ ชยาอวินยง

ด้วยเหตุนี้จึงเสด็จกลายเป็นตัวแทนของพี่สาวคนรองผู้เป็น
 สตรีในพระทัยของอติต่องเต้ นับแต่นั้นมา ทั้งนางยังได้รับการสถาปนา
 ขึ้นเป็นฮองไทเฮาเพื่อจะคอยประคับประคองให้หลานชายนั่งบนบัลลังก์
 ของฮ่องเต้ได้อย่างมั่นคงสืบไป

เพียงพริบตาเวลาก็ผ่านไปแล้วเกือบหกปี ตัวนางจากหญิงสาว
 วัยสิบสี่ปีได้แปรเปลี่ยนไปเป็นสตรีที่ออกเรือนแล้วในวัยยี่สิบปี นาง
 คิดมาตลอดว่าตนเองจะต้องแก่ตายไปภายในวังหลวง ชั่วชีวิตมีอาจ
 หลบหนีไปจากที่คุมขังแห่งนี้ได้ ทว่ากลับคาดไม่ถึงที่ใครบางคน
 ไม่อยากให้นางมีชีวิตเช่นนั้น

"ไทเฮา ทักพบฎาใกล้เข้ามาแล้ว พระองค์ควรรีบเสด็จได้แล้ว
 พะยะคะ!" ด้านนอกตำหนักมีเสียงร่ำอนรรณของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้น

ได้ยินเช่นนั้นนางก็ถอนสายตาก็กวาดมองไปทั่วพระตำหนักหยั่งเหอ
 กลับมาในที่สุด ก่อนจะหมุนกายเดินกลับออกมา คล้อยหลังยามที่นาง
 พ้นประตูแล้ว ประตูพระตำหนักหยั่งเหอก็ค่อยๆ ปิดลง ชั่วพริบตาที่
 ประตูตำหนักกำลังจะปิดลง นางหันกลับไปมองด้านในพระตำหนัก

อีกครั้ง ในใจล้วนเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์...

ยามพลบค่ำ ณ พระตำหนักเฟิงซี เหล่าข้าราชการบริพารต่างนั่งคุกเข่า
อยู่ภายในตำหนักในด้วยสภาพเสื้อผ้าฉีกขาดผมเผ้ายุ่งเหยิง

บนบัลลังก์หงส์ที่แกะจากไม้จันทน์แดงมีบุรุษใบหน้าหล่อเหลา
สูงสง่าและเปี่ยมไปด้วยอำนาจผู้หนึ่งนั่งอยู่บนร่างของเขาสวมชุดเกราะ
สีทอง มือขวาวางอยู่บนด้ามกระบี่อวี่ฉาง* ที่เหน็บอยู่ข้างเอว มือซ้ายซ้าย
กำพนักแขนบนบัลลังก์หงส์แน่น นัยน์ตาดวงสีเรียวยาวกวาดมองบรรดา
ข้าราชการบริพารที่คุกเข่าอยู่บนพื้นเบื้องหน้าด้วยสายตาดำมืด ก่อนที่
มุมปากจะค่อยๆ ผุดรอยยิ้มเหยิ่มเหยิ่ม

"ไทเฮาอยู่ที่ไหน!" น้ำเสียงของชายหนุ่มทุ้มกังวานประดุจเสียง
ก้องหินร่วงหล่นลงสู่ผิวน้ำ

ทว่าเมื่อเหล่าข้าราชการบริพารได้ยินเช่นนั้นพวกเขากลับสั่นเทาไป
ทั้งร่างด้วยความหวาดกลัวแทน ไม่มีผู้ใดกล้าตอบคำถามของเขาสักคน
ด้วยเพราะไม่อยากจะตกเป็นนกที่ชะงักหัว** ออกไปตัวนั้นนั่นเอง

"ข้าผู้เป็นอ๋องถามพวกเจ้าว่าไทเฮาอยู่ที่ไหน!" ยามเมื่อเขาถามซ้ำ
ขึ้นมาอีกครั้ง รอยยิ้มเหยิ่มเหยิ่มบนดวงหน้าหล่อเหลาของบุรุษผู้นั้น
ก็ถูกแทนที่ด้วยโศกอันเข้มข้นแล้ว

"เรียน...ตงเยวี่อ๋อง ก่อนหน้าที่ท่านจะบุกเข้ามาในพระราชวัง
ไทเฮาก็เสด็จจากไปแล้วพะยะค่ะ" ในที่สุดก็มีขันทีน้อยผู้หนึ่งที่ทน

* กระบี่อวี่ฉาง เป็น 1 ใน 10 กระบี่ชื่อดังของจีน ตัวกระบี่ค่อนข้างสั้นเมื่อเทียบกับกระบี่เล่มอื่นจนสามารถ
ซ่อนเอาไว้ในท้องปลาเพื่อลอบสังหารได้ จึงเป็นที่มาของชื่ออวี่ฉางซึ่งแปลว่าเครื่องในปลา

** นกที่ชะงักหัว เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงคนที่ชอบเสนอตัวออกหน้าในทุกๆ เรื่องโดยไม่ดูสถานการณ์
หรือความเหมาะสม

ต่อความน่ากลัวของเขาไม่ไหวเอ่ยขึ้นมา ระหว่างที่ปาดเช็ดเหงื่อบน
ศีรษะชั้นที่น้อยก็รายงานออกไปด้วยน้ำเสียงสิ้นสะท้าน

จบคำ...บรรดาข้าราชการต่างขนานรับขึ้นมาโดยพร้อมเพรียงกัน
สภาพโดยรอบของพวกเขาในตอนนี้นี้ล้วนละเหะไม่เป็นชิ้นดี
โต๊ะเก้าอี้ลัมระเนระนาด เครื่องกระเบื้องเคลือบที่มีอยู่ก็แตกหักเป็น
ชิ้นเล็กชิ้นน้อย ม่านมุ้งถูกฉีกกระชากลงมากระจัดกระจายอยู่ทั่วพื้น

ยามนี้ดวงอาทิตย์กำลังลับแสงยังทิศประจิมแล้ว แสงสีแดง
ได้สาดส่องลงบนระเบียงทางเดินที่ทอดยาวสู่พระตำหนัก ประหนึ่ง
เป็นสีแห่งความพรั่นพรึงที่ย้อมพระราชวังแห่งนี้เอาไว้

ตงเยี่ยว่องได้ยินเช่นนั้น รอยยิ้มก็กลับมาปรากฏบนใบหน้า
ของเขาอีกครั้ง ขับให้ใบหน้านั้นงามประดุจดอกท้อที่จมอยู่ในแอ่งโลหิต
ทั้งเขี้ยววน ทั้งแปลกประหลาด และเต็มไปด้วยกลิ่นอายของควาเลือด

ผู้ติดตามที่อยู่ด้านหลังของชายหนุ่มเมื่อเห็นรอยยิ้มเช่นนั้นก็รู้ได้
ในทันทีว่าผู้เป็นนายของพวกเขากำลังเดือดดาลจนถึงขีดสุดแล้ว

ไม่ผิดไปจากที่คาด เพราะพระบิดาต่อมาตงเยี่ยว่องก็ชักกระบี่อวิจาง
ฟันใส่กระถางกำยานทรงนกกกระเรียนที่ตั้งอยู่ด้านข้างบัลลังก์หงส์ในทันที
เครื่องทองคำริดหล่นกระแทกพื้นจนเกิดเสียงดังกังวาน สะท้อนก้อง
ไปทั่วภายในพระตำหนัก

เหล่าข้าราชการต่างพากันกลั่นลมหายใจ ปิดปากเงียบด้วยความ
หวาดกลัว

"ยอดเยี่ยมยิ่งนัก! ข้าผู้เป็นอ่องนับว่าดูแลคนเจ้าเกินไปเสียแล้ว!"
เมื่อเห็นหัวหน้ากระเรียนกลิ้งตกลงพื้น คิ้วเรียวยาวของตงเยี่ยว่องก็

ขมวดเข้าหากันแน่น มือที่ถือดาบอยู่ยิ่งกำแน่นขึ้นกว่าเดิมจนข้อนิ้ว
ซีดขาว

นางหนีไปแล้ว ทั้งตราหงส์และลัญจกรหยกก็ลั่นถุกันงมนาดิตตัว
ไปด้วย เช่นนั้นแล้วที่เขายกพลบุกเข้ามาในพระราชวังไปไม่ใช้สุญแปล่า
หรือหรือ!

ตงเยี่ยอ่องเมื่อนึกถึงช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาตัวเองต้องซ่อนนำประกาย
ทนนอนพินแข็งซิมตีซิม* เพื่อแผนการก่อกบฏครั้งนี้ของตนแล้ว เพลิงโทสะ
ก็ลุกท่วมจนยากจะรับ!

"นำตัวเข้ารับใช้ในตำแหน่งเพ็งซีทั้งหมดไปแล้วเนื้อเถื่อหนึ่ง! ข้า
ผู้เป็นอ่องจะให้เสียงร้องโหยหวนของพวกมันกึกก้องไปทั่ววังหลวง!"

เมื่อชายหนุ่มผู้มีอำนาจสูงสุดหันไปให้สัตญาณมือกับกองทหาร
ในชุดเกราะที่ยืนแยกเป็นสองแถวอยู่ในตำแหน่งแล้ว เหล่าข้าราชการบริวาร
ในตำแหน่งเพ็งซีต่างก็พากันร่ำไห้วอนขอชีวิตขึ้นมา

"ได้โปรดอย่าทำเช่นนั้นเลย ตงเยี่ยอ่อง!"

"ได้โปรดไว้ชีวิตด้วย!"

ท่ามกลางเสียงคร่ำครวญแทรกด้วยเสียงที่บรรดาบ่าวไพร่โขกศีรษะ
กับพื้นดั่งระงมอยู่นั้น ไม่นานคนเหล่านั้นก็เริ่มถูกทหารของตงเยี่ยอ่อง
ลากออกไปแล้วเนื้อเถื่อหนึ่งจนถึงแก่ความตายคนแล้วคนเล่า

* นอนพินแข็งซิมตีซิม เป็นสำนวนจีน หมายถึงการเคร่งครัดต่อตนเองเพื่อสร้างมู่มานะเอาชนะ
คำสบประมาท มีที่มาจากเยวี่ยอ่องโกวเจียนเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นเยวี่ยสมัยปลายยุคซุนชิว ครั้งหนึ่ง
โกวเจียนยกทัพไปตีแคว้นอุ๋นแต่กลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ต้องยอมตกเป็นเมืองขึ้นและกลายเป็นทาสรับใช้ของ
ฟูไซประมุขแคว้นอุ๋นในขณะนั้น โกวเจียนจึงใช้อุบายนานปีการเพื่อให้ฟูไซตายใจ เชื่อว่าตนไม่คิดเป็นศัตรู
แล้วด้วย สามปีต่อมาฟูไซจึงปล่อยตัวเขากลับบ้าน โกวเจียนกลับมาแล้วก็นอนบนพินแข็งซิมตีซิม เพื่อมิให้ลิ้ม
ความยากลำบากเมื่อครั้งตกเป็นทาสรับใช้ ท้ายสุดก็สามารถยกทัพตีเมืองหลวงของแคว้นอุ๋นสำเร็จ

ครั้นยามที่เขาได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังขึ้นที่ด้านนอกประกอบกับเสียงอ้อนวอนขอชีวิตภายในพระตำหนักแล้ว ตงเยวี่ยอ่องจึงค่อยอารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย

จากนั้นชายหนุ่มพลันกลายเป็นหัวคิ้วที่ขมวดมุ่นพลางผุดลุกขึ้นยืนขึ้นก่อนจะหันไปสั่งการคนชุดดำทั้งสองที่ยืนอยู่ด้านหลังตนเอง "หลิวอวี่น จิงหง พวกเจ้ารีบออกไปตามหาไท่เฮาให้ข้าผู้เป็นอ่องเดี๋ยวนี้ ข้าเชื่อว่านางคงยังมีได้ไปจากเมืองหลวงเป็นแน่!"

"รับทราบพะยะค่ะ!" คนชุดดำทั้งสองสปรดากันครู่หนึ่งก่อนจะประสานมือรับคำสั่ง แล้วรีบถอยออกจากพระตำหนักในทันที

คนทั้งสองเพิ่งจะจากไป ทหารหลายนายก็กุมตัวเด็กหนุ่มรูปงามในชุดคลุมลายมังกรเดินเข้ามาในพระตำหนัก ตงเยวี่ยอ่องมองเด็กหนุ่มผู้นั้น ใบหน้าเยือกเย็นพลันปรากฏรอยยิ้มชั่วร้ายขึ้นอีกครั้ง เขาก้าวเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยฝีเท้าหนักแน่นที่ละก้าวๆ ชุดเกราะหนาหนักบนร่างของเขายามกระทบกันส่งเสียงเล็กแหลมก้องกังวานไปทั่วบริเวณ ยิ่งทำให้ผู้ที่ได้ยินรู้สึกบาดหูเป็นพิเศษ

"ฝ่าบาท พบกันอีกแล้วนะพะยะค่ะ"

"หึ! ตงเยวี่ยอ่องก่อกบฏโค่นล้มราชบัลลังก์ สวรรค์ที่ไม่มีทางละเว้นเจ้าแน่!" ฮ่อองเต้ตวาดพระสุรเสียงด้วยความโกรธกริ้ว พระเกศาปอยหนึ่งร่วงหลุดจากพระมาลามังกรลงมาปรกพระเนตร

ตงเยวี่ยอ่องได้ยินเช่นนั้นก็แสวงงัดปอยผมที่ยังเหยงของอีกฝ่ายไปทัดหลังหูให้ด้วยท่าทางเจ็บปวดใจ นัยน์ตาหงส์พราวระยับจับจ้องเด็กหนุ่มพลางกล่าวเน้นย้ำประหนึ่งจริงใจอย่างสุดซึ้ง "ฝ่าบาททรงเข้าใจ

ข้าผู้เป็นอ่องผิดไปแล้วพะยะค่ะ ข้ามาเพื่อช่วยเหลือพระองค์ให้ปกครองแผ่นดินนี้ได้อย่างมั่นคงเพียงเท่านั้น"

"หยุดเสแสงรังแกล้างทำเสียที! ช่วยเหลือเราอย่างนั้นหรือ เจ้าคิดจะให้เราเป็นหุ่นเชิดมากกว่ากระมัง!" อ่องเต้เบือนพระพักตร์หลบมือของอีกฝ่ายด้วยความเดียดฉันท์พลาถรับสั่งด้วยสุรเสียงเย็นชา

อ่องเต้ได้แต่ทรงหวังว่ายามนี้เสด็จแม่จะทรงหลบหนีออกไปจากเมืองหลวงได้อย่างปลอดภัยแล้ว เช่นนั้นพระนางจะได้นำตราหงส์และลัญจกรหยกไปขอความช่วยเหลือจากพระอัยกาให้ยกทัพมาช่วยเหลือตนเองได้

ครั้นทรงนึกถึงเสด็จแม่ที่ทรงเคารพรักก็อดเจ็บแค้นในพระทัยมิได้ หากมิใช่เพราะพระองค์เกิดพระทัยอ่อนไปชั่ววูบ ยอมให้ตั้งเยวียอ่องเข้ามาในเมืองหลวงเพื่อเคารพพระศพเสด็จพ่อโดยมิสนคำทัดทานของพระนางแล้วละก็ อีกฝ่ายไหนเลยจะมีโอกาสลงมือก่อกบฏได้

"ฮ่าๆ หลานยังคงไม่รู้จักเก็บงำความรู้สึกอยู่เช่นเดิม!" ตงเยวียอ่องเงยหน้าหัวเราะก้องก่อนจะโบกมือคราหนึ่ง สั่งให้คนทั้งหมดถอยออกไปรอกระทั่งภายในตำหนักเหลือเพียงพวกเขาสองคน ตงเยวียอ่องก็ขมวดคิ้วเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ดูท่าฝ่าบาทเองก็ทรงเติบโตขึ้นแล้วจริงๆ ดูฉลาดมีไหวพริบขึ้นมาไม่น้อย ที่เป็นเช่นนี้คงต้องขอบใจเสด็จแม่ของเจ้ากระมัง นางคงจะรักใคร่เจ้ามากเป็นแน่แท้ จึงได้กล้าปลอมแปลงพระราชพินัยกรรมยกบัลลังก์ที่สมควรเป็นของข้าผู้เป็นอ่องให้กับเจ้า สูดท้ายแล้วไม่รู้ว่าคุณได้กันแน่ที่แย่งชิงบัลลังก์ของผู้อื่น"

เพลิงโทสะในดวงตาเรียวกุญชรนทะเลักลั่นออกมา แผดเผาอ่องเต้

สีของยามราตรีได้แผ่ปกคลุมลงมาชั้นแล้วชั้นเล่า
ท่ามกลางความมืดมิดนี้รถม้าเรียบง่ายคันหนึ่งกำลังห้อตะบึง
อยู่บนเส้นทางหุบเขาสายเล็ก ตะเกียงที่แขวนเอาไว้บนตัวรถกวัดแกว่ง
ไปมาอย่างรุนแรง แสงไฟประเดี๋ยวติดประเดี๋ยวดับส่องลงบนร่างของบุรุษ
ที่นั่งอยู่บนรถม้า ยามนี้สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเร่งร้อน คิ้วเข้ม
ขมวดมุ่น อีกทั้งริมฝีปากก็คอยคำรามเสียงต่ำกระตุ้นม้าให้วิ่งต่อไป
ไม่หยุด

ทันใดนั้นม้าที่ต้องห้อตะบึงอยู่บนถนนขรุขระก็ส่งเสียงร้องแหลม
ขึ้นมา เสียงนั้นได้ทำลายความเจียบสงบยามวิกาลนี้ให้อันตรธานไปสิ้น
ก่อนจะตามมาด้วยเสียงรถม้าพลิกคว่ำกระแทกกลางกับพื้น

"นายหญิง นายหญิงเป็นอะไรหรือไม่ขอรับ" หลังรถม้าพลิกคว่ำ
พลันแว่วเสียงของบุรุษตะโกนถามขึ้นอย่างร้อนรน

ยามนี้รถม้าพลิกคว่ำอยู่บนพื้น สาเหตุจากล้อรถข้างหนึ่งชนรับ
แรงกระแทกไม่ไหว ล้อจึงหลุดกระเด็นไปอีกด้านหนึ่ง ครั้นชายสาวฤๅ
ควบคุมม้าที่ตื่นตระหนกให้สงบลงได้แล้ว เขาก็รีบดึงม่านขึ้นแล้วก้าว
เข้าไปในตัวรถทันที

"ข้าไม่เป็นไร" ลี้นเสียงอ่อนโยนนั้น ชายผู้บังคับรถม้าก็จัดการ
ประคองหญิงสาวบอบบางผู้หนึ่งลงมาจากรถม้าทันที

ท่ามกลางความมืดมิดยามราตรี ดวงหน้าของสตรีผู้นั้นแม้มองเห็น
ได้ไม่ชัดเจน ทว่ารัศมีของความสูงศักดิ์และความเย็นชาบนร่างของนางนั้น
กลับไม่ได้ลดน้อยถอยลงแต่อย่างใด

นางยืนอยู่ด้านข้างรถม้า เมื่อกวาดตามองความเสียหายบนตัวรถ

ไปแล้วรอบหนึ่ง สตรีผู้นั้นก็หันไปถามบุรุษหนุ่มผู้บังคับรถม้า "มีเพียงทางสายนี้สายเดียวเท่านั้นหรือที่ใช้หลบหนีออกจากเมืองหลวงได้"

"ใช่ขอรับ" ชายผู้บังคับรถม้าประสานมือเป็นหมัดแล้วตอบอย่างนอบน้อม

"เช่นนั้นหากไม่มีรถม้าแล้ว พวกเราจะต้องใช้เวลาเดินเท้าอีกกี่วัน จึงจะออกจากเมืองหลวงได้" แม้อ้อยคำที่กล่าวจะเรียบเฉยทว่าน้ำเสียงกลับไม่ได้ลดความนุ่มนวลอ่อนหวานไปเลยแม้แต่น้อย ทำให้ผู้ฟังล่องลอยประจวบถูกโอบล้อมด้วยสายลมวสันต์

"ประมาณสามวันขอรับ" ครั้นเหลือบไปเห็นเรือนร่างแบบบางของสตรีข้างกาย คำตอบของบุรุษหนุ่มจึงแฝงซึ่งความลำบากใจเอาไว้เล็กน้อย

ติดตามนายหญิงมาสืบกว่าปี เขาย่อมรู้นิสัยของผู้เป็นนายดี ยามนี้ นางจะต้องร้อนใจมากเป็นแน่ ทว่าภายนอกของนางกลับเพียงแสรังทำเป็นเยือกเย็นอยู่เท่านั้น นายหญิงของเขาก็เป็นเช่นนี้เสมอ ไม่ว่านางต้องประสบกับสถานการณ์ร้ายแรงเพียงใด นางก็จะเผชิญหน้ากับมันด้วยความสงบเยือกเย็นทุกครั้ง

นางหันไปมองแสงไฟด้านล่างภูเขาที่มีมากมายประจูดวงดาวราบนพากฟ้า ผ้าเช็ดหน้าในมือนางพลันถูกขยำจนแน่น ก่อนที่นางจะกล่าวออกมา "หากว่าเจ้าควมม้าไปเพียงผู้เดียวเล่า"

ทั้งสองคาดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่ากำลังคนของตงเยวี่อ่องจะติดตามมาได้รวดเร็วถึงเพียงนี้

"นายหญิง ผู้น้อยได้สาบานว่าจะปกป้องท่านด้วยชีวิตแล้ว ไม่มีทาง

อยู่ในมือและยังมีจิตใจที่ทะเยอทะยานยิ่ง

หากให้เซ้าหลินนำตราหงส์ไป ต่อให้นางถูกตบเยี่ยวอ่องจับกุมตัวได้ เขาที่ไม่มีตราหงส์ประทับตำแหน่งก็ไม่อาจเรียกตนว่าเป็นฮ่องเต้ได้เช่นกัน

ครั้นฝ่ามือนุ่มละมุนของนางแตะลงบนปากของชายหนุ่ม ดวงตาของเซ้าหลินก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย หัวใจประหนึ่งหยุดเดินลงชั่วขณะ กลิ่นหอมอ่อนๆ จากแขนเสื้อของนางทำให้เขาเคลิบเคลิ้มหลงใหล ก็ปีมาแล้วที่นางไม่ได้แตะปากของเขาโดยปราศจากความห่างเหินเย็นชา เจกเช่นในยามนี้

เริ่มตั้งแต่ที่นางเข้าวังไปในวันนั้น นางก็กลายเป็นก๊วยเฟยแห่งแคว้นเสวียนอู่ ทั้งต้องวางตัวสูงศักดิ์เจกเช่นเชื้อพระวงศ์อยู่ตลอดเวลา แม้ในยามนั้นนางจะมีอายุได้เพียงสิบสี่ปีก็ตาม สำหรับความชื่นชมของนางมีเพียงเขาที่จะเข้าใจนางได้ ด้วยเหตุนั้นในฐานะที่ตนเองเป็นข้ารับใช้ สิ่งที่เขาทำได้จึงมีเพียงแค่ทำตามคำสั่งของนางอย่างสุดความสามารถเท่านั้น ทว่ายามนี้เขากลับไม่คิดอยากเชื่อฟังคำสั่งของนางเลยแม้แต่น้อย

"ผู้น้อยไม่มีวันจากท่านไปไหนพะยะค่ะ!" ชายหนุ่มกัดฟันแน่น เป็นครั้งแรกที่เขาขัดขึ้นคำสั่งของนาง

"เซ้าหลิน เจ้าช่างบังอาจ! ไฉนจะขอสั่งให้เจ้านำตราหงส์ล่องหน้าไปขอความช่วยเหลือจากพระอัยกา หากเจ้าไม่เชื่อฟัง ข้าจะถอดตำแหน่งของเจ้าเดี๋ยวนี้ ไม่เรียกใช้งานเจ้าอีกตลอดไป!"

เสียงเสวี่รังมือขาวมืองของตนกลับมาก่อนจะล้วงเอาตราหงส์จากในแขนเสื้อแล้วโยนตรานั้นลงข้างเท้าของชายหนุ่มด้วยสายตาเข้มงวด

นางกำลังใช้ฐานะโทเฮาปีบบังคับเขา คำพูดของนางบอกชัดว่าหากเขายังไม่ไป ก็ไม่ต้องติดตามนางอีก

เช้าหลินเงยหน้าขึ้น เขามองท่าทางหนักแน่นของนางอย่างปวดใจชั่วขณะนั้นเขาพูดอะไรไม่ออก

ตื้อตึงได้เพียงครู่หนึ่ง เช้าหลินก็ได้แต่ยอมถอย เขากล่าวด้วยน้ำเสียงสิ้นสะท้าน "ผู้น้อยน้อมรับพระราชบัญชา ทว่าได้โปรดให้ผู้ปล่อยหลอกล่อทหารที่ติดตามมาด้านล่างไปด้วยเถิดพะย่ะค่ะ!"

เช้าหลินรู้ว่าเมื่อนางตัดสินใจเรื่องใดไปแล้วก็จะมีวันเปลี่ยนแปลงอีก และเขายังรู้ว่าด้วยสติปัญญาของนางจะต้องรักษาตัวรอดได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเขาจึงฝืนข่มความเจ็บปวดแล้วน้อมรับคำสั่ง

ชายหนุ่มยื่นมือออกไปเก็บตราหงส์ขึ้นมาก่อนจะกำมันแน่นไว้ในฝ่ามือ

"ดี!" นางจะไม่รู้ศรัทธาในใจของเขาที่มีต่อนางได้อย่างไร หญิงสาวสูดหายใจเข้าลึก มองตามเขาที่กระโดดขึ้นหลังม้าตามคำสั่ง

นางรู้ว่าหากตนเองไม่ยอมรับปากให้เขาหลอกล่อกลุ่มทหารที่ติดตามมาจากไป เขาจะไม่มีทางจากไปอย่างสบายใจเป็นแน่ อีกทั้งนางก็มั่นใจในวรยุทธของเขาเป็นอย่างมาก สำหรับเขาแล้วการที่ต้องรับมือกับศัตรูนั้นร้อยจึงหาใช่ปัญหาแต่อย่างใด

"นายหญิง ท่านจะต้องรอผู้น้อยกลับมา"

จบคำ ชายหนุ่มก็วิ่งสายตาจากร่างของนางอย่างอาลัยอาวรณ์ก่อนจะกระทุ้งท้องม้าแล้วห้อยตะเบ็งลงจากเขาไป

"รักษาตัวด้วย... พี่เช้าหลิน" ครั้นเห็นเงาหลังของเขาที่ห่างไกล

ออกไปเรื่อยๆ เข็ญเสวี่จิ่งพืมพ้อออกมาแผ่วเบา กล่าวจบหน้าตาที่ฝืน
กลั้นเอาไว้ก่อนหน้านี้ก็เอ้อคลอนัยน์ตา

ครู่ต่อมานางก็หมุนกายซ้าๆ ก็มหยิบตะเกียงอ่อนแสงที่ลุ่มอยู่ตรง
ปลายเท้าขึ้นมาแล้วมุ่งหน้าไปยังยอดเขา

นางเดินไปได้ไม่ไกล ด้านล่างภูเขาก็แว่วเสียงขับไล่ดังโหวกโหวก
เข็ญเสวี่หันไปมองด้านล่าง ก็เห็นเพียงแสงไฟพรารพรั่งจูดวงดารา
เหล่านั้นไล่ตามไปยังทิศทางหนึ่งอย่างรวดเร็ว นางรู้ได้ในทันที ยามนี้
เข่าหลินหลอกล่อศัตรูไปได้สำเร็จแล้ว ทั้งรู้ว่าเขายังใช้ตนเองไปเสี่ยง
อันตรายไม่ต่างจากเมื่อก่อนเลยแม้แต่น้อย นางเชื่อมั่นว่าสุดท้ายแล้ว
เขาจะหลุดพ้นภัยอันตรายนี้ได้ เพราะวรยุทธ์ของเขาถือเป็นหนึ่งในได้หลัก
เช่นนี้จึงเป็นเหตุผลที่ท่านพ่อเลือกเขาให้เป็นองครักษ์เงาของนาง

หลังเข็ญเสวี่หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตา บนดวงหน้าก็ปรากฏ
สายตาแนวแนขึ้นมาแทน นางจะต้องปลอดภัยกระท้งรอเข่าหลินยกทัพ
กลับมาช่วยให้ได้!

ขณะกำลังจะก้าวเดินไปต่อก็พลันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังขึ้นมา
จากทางด้านหลัง เข็ญเสวี่รีบก้าวเข้าไปหลบหลังต้นไม้ข้างทาง

ไม่นานคนชุดดำสวมหมวกสานหลายคนก็เข้ามาเ็นอยู่ตรงจุดที่
รถม้าพลิกคว่ำไปก่อนหน้านี้

"ตรงนี้มีรถม้า! ดูท่า หัวหน้าจึงหงจะกล่าวเอาไว้ไม่ผิด นุรุษชุดดำ
คนนั้นกำลังล่อลือลงจากภูเขา!"

"อืม นางเป็นเพียงหญิงตัวคนเดียว คงจะหนีไปได้ไม่ไกลนัก!"

"ตามไป!"

ครันเห็นกลุ่มคนชุดดำสวมหมวกสานเหล่านั้นเดินจากไปแล้ว
เซ็งเสี่ยวจึงค่อยๆ ก้าวออกมาจากเงามืดหลังต้นไม้ สีหน้าของนาง
ปราศจากซึ่งความหวาดกลัว ประหนึ่งคนเหล่านั้นมิได้กำลังตามหา
ตัวนางแต่เป็นเพียงคนผ่านทางที่ไม่เกี่ยวข้องกับนางผู้หนึ่ง

ครันนึกถึงคำพูดของพวกเขาเมื่อครู่ นางก็อดเย้ยหยันพวกเขา
อยู่ในใจมิได้

พวกโง่เขลา! สถานที่ที่ยิ่งอันตรายมากเท่าไร ในทางกลับกัน
ก็เป็นสถานที่ที่ยิ่งปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นนางจะหนีกลับเข้า
เมืองหลวง!

2

แสงอรุณแรกเพิ่งจะสาดกระทบลงบนถนนสายหลักนอกชานเมืองหลวง ขบวนเจ้าสาวอันยิ่งใหญ่ก็เคลื่อนขบวนมุ่งหน้าผ่านมา

เสียงปี่ดังกังวานไปทั่วบริเวณถนนหลวง เกี้ยวเจ้าสาวสีแดงที่อยู่กลางขบวนดึงดูดสายตาผู้คนได้เป็นพิเศษ พู่ระย้าที่ประดับอยู่บนยอดเกี้ยวกำลังแกว่งไกวไปตามจังหวะก้าวเดินของคนหาม

ฉับพลันนั้นม่านเกี้ยวก็ถูกมือคู่หนึ่งเล็กขึ้น ด้านในแว่วเสียงร้องแหลมชวนให้ผู้คนตระหนกออกมา "ข้าต้องการปลดทุกข์! ปลดทุกข์!"

สาวใช้ชุดแดงที่เฝ้ารับใช้อยู่ด้านข้างได้ยินเช่นนั้นก็รีบกวาดสายตาไปรอบๆ คราหนึ่ง เมื่อพบว่ากลุ่มคนที่มารับเกี้ยวเจ้าสาวต่างหันมามองทางนี้ด้วยสายตาแปลกประหลาด ใบหน้าก็พลันแดงก่ำ นางรีบเอ่ยปลอบคนในเกี้ยวด้วยเสียงแผ่วเบา "คุณหนู ท่านทนอีกสักหน่อยไม่ได้หรือเจ้าคะ สถานที่นอกเมืองอันห่างไกลเช่นนี้ไหนเลยจะมีห้องสุขาได้

เจ้าคะ"

"จะให้ข้าทนต์ได้อย่างไรไหว! กว่าจะถึงคฤหาสน์สกุลหวาก็ต้องใช้เวลาอีกตั้งครึ่งวัน เจ้าจะให้ข้าอันจนตายหรืออย่างไร!" โดยไม่สนใจคำทัดทานของสาวใช้ เจ้าสาวในชุดมงคลสีสีแดงสดพลันเลิกม่านขึ้นก่อนจะออกคำสั่งกับคนหามเกี่ยวเสียงดัง "หยุดเกี่ยว! ข้าจะปลดทุกข์!"

คนหามเกี่ยวต่างทำอะไรไม่ถูก ได้แต่รีบร้อนวางเกี่ยวลง ก่อนจะหันไปมองเจ้าสาวที่สวมผ้าคลุมศีรษะสีแดงเป็นตาเดียว

"ฮะ! เจ้าสาวยังไม่ได้กราบไหว้ฟ้าดิน เท้าจะเหยียบพื้นไม่ได้เด็ดขาด!"

แม่สื่อที่ยืนอยู่หน้าเกี่ยวเมื่อเห็นเจ้าสาวทำท่าจะลงจากเกี่ยวโดยไม่สนใจสิ่งใดก็รีบสายสะโพกอบอ้อมของตนเข้ามาห้ามไว้ทันควัน

"ข้าไม่สนใจแล้ว!"

เจ้าสาวผลักแม่สื่อที่เข้ามาขวางออกไปให้พ้นทาง ก่อนจะเลิกกระโปรงขึ้น แล้ววิ่งปรีหยาเข้าไปในดงต้นไม้

ท่าทางเช่นนั้น ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็กระโดดกระเดก...แม่สื่อผู้นั้นถูกนางผลักจนเสียหลักเกือบหงายหลังล้มไป โชคดีที่สาวใช้ชุดแดงปรีเข้ามาประคองไว้ได้ทัน

"ข้าไม่แปลกใจแล้วที่คุณหนูของพวกเจ้าเพิ่งจะได้ออกรเรือนเอาตอนอายุสี่สิบเช่นนี้!"

แม่สื่อเมื่อยืนได้มั่นคงแล้วก็ลูบหน้าอกของตนเบาๆ สายตามองตามเงาร่างสีแดงที่วิ่งหายเข้าไปในป่า แล้วยังรู้สึกตกใจไม่หาย

สาวใช้ชุดแดงเมื่อเห็นแม่สื่อยืนได้มั่นคงแล้วก็คลายมือออก

ก่อนจะรีบวิ่งตามคุณหนูเข้าไปในป่า ระหว่างนั้นพลันนึกอะไรขึ้นได้ จึงรีบหันมาร้องบอกพวกคนที่อยู่ด้านหลัง "ทุกคนพักผ่อนกันครู่หนึ่งเถิด พวกเข้าไปไม่นานก็จะรีบกลับมาเจ้าค่ะ"

ครั้นนางไปแล้ว คนทั้งหลายในบริเวณนั้นต่างพากันหัวเราะออกมา พวกเขาทำงานส่งขบวนเจ้าสาวมาก็หลายปีถึงเพียงนี้ ทว่านี่กลับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเจ้าสาวมีกิริยาทำทางไม่เรียบร้อยเช่นนั้น

หลังต้องเดินทางอยู่กลางหุบเขาอย่างยากลำบากมาตลอดทั้งคืน เชิงเสวียก็เหนื่อยจนหายใจหอบ ไม่ง่ายเลยกว่าที่นางจะหาต้นไม้ใหญ่สักต้นไว้สำหรับหลบซ่อนตัวได้ ทันใดนั้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากด้านหน้า นางรีบเข้าไปหลบหลังต้นไม้อย่างระแວดระวัง สายตาจับสังเกตุตามทิศทางของเสียง

เชิงเสวียเพียงเห็นสตรีในชุดมงคลสีแดงสดผู้หนึ่งวิ่งปรีเข้ามาในป่า ก่อนจะโยนผ้าคลุมศีรษะไปอีกด้าน ระหว่างที่กำลังถอดเสื้อผ้าปากของสตรีผู้นั้นก็ก่นด่าออกมาเสียงดัง "คิดจะให้เข้าไปรับกรรมอยู่ในคฤหาสน์สกุลหว่าอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเสียหรือ! ท่านพ่อไร้เมตตาธรรม เป็นท่านที่ไร้เยื่อใยต่อข้าก่อน อย่ามาโทษว่าข้าไม่กตัญญูก็แล้วกัน!"

หลังสตรีนางนั้นด่าทอจนสาแก่ใจ ชุดแต่งงานกับมงกุฎหงส์ก็ล้วนถูกถอดโยนทิ้งเรียกราดไว้ที่พื้นจนหมด นางสวมชุดแพรสีม่วงอ่อนเอาไว้ด้านใน เห็นได้ชัดว่าเตรียมวางแผนจะหนีพิธีแต่งงานนี้มาตั้งแต่นั้นแล้ว ครั้นถอดชุดมงคลออกเป็นสิ่งสุดท้ายแล้ว นางยังหันกลับไปมองด้านหลังคราหนึ่ง แต่เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของสาวใช้ที่ไล่ตามมา

"คุณหนู ท่านอย่าทำเรื่องอีกเลยเจ้าคะ ไม่ง่ายเลยกว่านายท่าน จะจัดการให้ท่านออกเรือนได้ ท่านจะหนีพิธีแต่งงานนี้ไม่ได้นะเจ้าคะ หากท่านหนีไปแล้ว ชู้หึงจะทำอย่างไรเล่าเจ้าคะ!"

ด้วยนิสัยโมโหร้ายของนายท่าน หากเขารู้ว่าคุณหนูหนีพิธีแต่งงานไปแล้วละก็ จะต้องโยสวาทใช้น้ำสงสารเช่นนางให้ตายทั้งเป็นแน่ ยามนี้...กระทั่งเสียงร้องเรียกคุณหนูของนางก็พลันสิ้นสะท้านขึ้นมา

ครั้นร้องเรียกอยู่หลายหนแต่ก็ยังไม่เห็นเงาร่างคนที่ตามหา นั่นชู้หึงก็ทรุดเขาลงพลางร่ำให้พุ่มพวย "แยแล้วๆ นายท่านจะต้องโยสวาทจนตายเป็นแน่ คุณหนู...ไฉนท่านไม่หนีไปให้เร็วหรือไม่ก็ซ้ากว่านี้สักหน่อยเล่า เหตุใดต้องหนีไปตอนเวลาสำคัญเช่นนี้ด้วย! ฮือๆ..."

ระยะเวลาเดินทางสิบห้าวันจากเมืองสู่มายังเมืองหลวง ไฉนต้องหนีไปตอนนี้ด้วยนะ หรือก่อนหน้านี้นางคิดจะหลอกล่อให้ทุกคนลดความระแวงระวังลงกันแน่ ระหว่างที่ชู้หึงกำลังใกล้จะสิ้นหวังอยู่รอมร่อเงาร่างสีแดงสดร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า

สาวใช้ตัวน้อยเบิกตากลมจ้องมองรองเท้าปักกลายนกยวนวางตรงหน้าพลางชะงักเสียงสะอื้นให้ลง

"คุณหนู... ฮือๆ... ขารู้้อยู่แล้วว่าท่านไม่มีทางทิ้งชู้หึงไปไหน..." พริบตาต่อมาชู้หึงก็เผลอเข้าไปกอดขาของผู้เป็นเจ้าสาว เสียงร่ำให้ยิ่งพุ่มพวยหนักกว่าเดิม

เจ้าสาวค้อมร่างแล้วยื่นมือลงมาประคองนางให้ลุกขึ้นเบาๆ ก่อนจะไปยังैयाเจ้าสาว

"คุณหนู ข้าจะพาท่านกลับขึ้นैयाเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" สาวใช้ตัวน้อย

เข้าใจความนัยของคุณหนูก็รีบลุกขึ้นยืน ประคองแขนของนางพาเดิน
ออกจากดงไม้ไป

ครั้นเดินมาถึงैया สาวใช้ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง จึง
เหลือบมองคุณหนูที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าโดยไม่ได้ตั้งใจ อีกฝ่ายยังคงสวม
ชุดมงคลสี่แดงตัวเดิม ผ้าคลุมหน้าก็ยังเป็นผืนเดิม ทว่าท่วงท่าของ
คุณหนูคล้ายจะอ่อนช้อยขึ้น เรือนร่างก็แลดูจะบอบบางมากขึ้น

"รีบขึ้นैयाเร็วๆ เข้าเถิด!" แม่สี่รอนานจนเริ่มกระวนกระวาย
นางรีบเลิกม่านให้เจ้าสาวเข้าไปนั่ง

เมื่อเจ้าสาวเข้าไปนั่งในैयाแล้ว ทุกคนต่างสลัดท่าทางเอื่อยเฉื่อย
ทิ้งไปก่อนจะพร้อมใจกันลุกขึ้นเพื่อเตรียมออกเดินทางกันต่อ

ครั้นคนหามเกี้ยวยกเกี้ยวขึ้นจากพื้นที่พากันตะลึงงันจนผลอมอง
สบตากันโดยไม่รู้ตัว เจ้าสาวผู้นี้...หลังปลดทุกข์ออกไปแล้วก็ตัวเบาขึ้น
ไม่น้อย!

ซูยหงเกาศีระชะ มองไม่ออกว่าคุณหนูของนางมีอะไรแปลกไปที่
ตรงไหน จึงกวาดความสงสัยทิ้งไป ก่อนที่นางจะหันมาจัดการเสื้อผ้า
ของตนเองให้เรียบร้อยแล้วออกเดินไปพร้อมกับขบวนเกี้ยวเจ้าสาว
นางลอบพึมพำในใจว่าตนเองคงจะคิดมากเกินไปเป็นแน่

เดินทางกว่าครึ่งวัน ยามเที่ยงตรง ในที่สุดขบวนส่งเจ้าสาวก็มาถึง
ที่หมาย...คฤหาสน์สกุลหว่า

คฤหาสน์สกุลหว่าตั้งอยู่ริมคูเมืองย่านชานเมืองหลวง เป็นคฤหาสน์
ที่ก่อสร้างอย่างงดงามหรูหราแห่งหนึ่ง สิงโตหินทั้งสองตัวตรงหน้าประตู
แยกเขี้ยวกางกรงเล็บ สมจริงประหนึ่งมีชีวิต ตัวอักษรสีทองที่เขียนว่า

คฤหาสน์สกุลหว่าแปลงประกายระยิบระยับอยู่ใต้แสงแดดจันทิมแห่งนับน้าตา
 ขบวนส่งเจ้าสาวเพิ่งจะหยุดตรงหน้าประตู พ่อบ้านชราที่ยืนรอ
 อยู่นานแล้วก็รีบวิ่งออกมาจากประตูใหญ่ที่ประดับประดาตกแต่งด้วย
 สีแดงสด เขาเอ่ยอย่างรีบร้อน "เหล่าบรรพบุรุษของข้า ไฉนจึงมาเอา
 ปานนี้เล่า!"

ระหว่างที่พูดชายชราจัดการสั่งให้บ่าวรับใช้พาคนทั้งหลาย
 อ้อมไปเข้าทางประตูหลัง

ชู่หยงเห็นเช่นนั้นก็นั้นไปมองพ่อบ้านชราผู้ไว้หนวดเคราดกหนา
 ด้วยความสงสัยพลางเอ่ยถาม "เกิดอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ เหตุใดต้อง
 รีบร้อนกันถึงเพียงนี้"

อย่าบอกนะว่า...คุณชายใหญ่สกุลหว่าที่เล่าลือกันว่าอ่อนแออมโรค
 ไกลจะไม่ไหวแล้ว?

พ่อบ้านชราผู้นั้นได้ฟังก็หันมุกายยกมือขึ้นค้ำน้บไปทางเกี่ยว
 เจ้าสาวด้วยสีหน้าเป็นกังวล กล่าวด้วยความร้าวรานใจ "อย่าพูดมาก
 อีกเลย ยามนี้คุณชายใหญ่อาการทรุดหนัก สูหยินผู้เฒ่ากำลังรอให้
 เจ้าสาวรีบเข้าไปปิดเปาเคราะห์โดยเร็วอยู่!"

"อะไรนะ! จะทำเช่นนั้นได้อย่างไรเจ้าคะ คุณหนูของพวกข้า
 ไม่ว่าจะอย่างไรก็เป็นถึงธิดาจากสกุลที่มีเกียรติ จะให้ตบแต่งเป็นเจ้าสาว
 เพื่อปิดเปาเคราะห์เช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด..." ชู่หยงได้ยินเช่นนั้นก็โมโห
 ไม่น้อย จึงก้าวออกไปยืนขวางหน้าเกี่ยวไม่ยอมให้เคลื่อนขบวนไปไหน

พ่อบ้านชราเห็นเช่นนั้นก็นั้นไปถลิ่งตาใส่แม่สื่อ

แม่สื่อรีบให้ความร่วมมือด้วยการเข้าไปลากแขนชู่หยงออกมา

ระหว่างที่ลากเดินไปข้างหน้าก็เอ่ยอธิบาย "เฮ้อ! เรื่องนี้เข้าได้คุยกับ นายท่านของเจ้าเรียกบ่อยแล้ว คุณชายใหญ่สุขภาพอ่อนแอ ที่รับอนุ ครานี้ก็เพียงเพื่อปลั้บดรั้งความ สาวใช้อย่างเจ้าจะขัดขวางพิธีไปย ีรับเข้าคฤหาสน์ให้เร็วที่สุดจึงจะสำคัญกว่า หากเลยฤกษ์มงคลไปแล้ว เจ้าคนเดียวรับผิดชอบไม่ไหวหรอกนะ"

แม่สื่อคิดจะรีบๆ จัดการให้เรื่องแล้วเสร็จไปโดยไว

เมื่ออีกฝ่ายยกนายท่านขึ้นมาอ้าง ชุ่ยหงจึงไม่กล้าเอ่ยอะไรต่อไปอีก นางหันไปมองเกี้ยวเจ้าสาวที่อยู่ด้านหลังก็เห็นว่าคุณหนูไม่ได้ออก ความเห็นใดๆ จึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วยอมเปิดทางให้ในที่สุด

จากนั้นคนทั้งขบวนก็ตามพ่อบ้านชราเดินเข้าคฤหาสน์ไปอย่าง รีบเร่ง

เซิ่งเสวียที่นั่งอยู่ในเกี้ยวเมื่อได้ยินคำสนทนาการระหว่างชุ่ยหงกับ พวกเขา ฝ่ามือพลันกำแขนเสื้อเอาไว้แน่น ทั้งยังนึกขัดใจที่ตนเองไม่คิด ให้รอบคอบกว่านี้ ไม่เพียงนางต้องแต่งงานกับบุรุษขอมโรคแทนผู้อื่น แต่ ยังเป็นได้แค่อนุอีกต่างหาก! วันหน้าหากมีใครรู้เข้าว่าไท่เฮาผู้สูงศักดิ์ แต่งเป็นอนุให้กับผู้อื่น ไม่รู้ว่าเรื่องครั้งนี้จะกลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อและ เสื่อมเสียเกียรติของตนเองมากถึงเพียงไหน!

ทว่าเมื่อทบทวนถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน หากตนเองไม่หลบหนี เข้ามาอยู่ในเกี้ยวเจ้าสาว แล้วจะให้นางหลบหนีไปอยู่ที่ใดได้อีกเล่า ยิ่งเมื่อเทียบกับใต้เท้าผืนนี้แล้ว นางก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่ไม่มีค่าควร ให้กล่าวถึง

เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้ว นางจึงสงบใจขึ้นไม่น้อย

เร็วกว่าเขาไปก้าวหนึ่ง ทุกคนต่างตื่นตะลึง กระทั่งสูญหิ้นผู้เฒ่าที่คอย
ระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาถึงเหยยสีหน้าตะลึงงันออกมา

"เจ้าไม่เป็นไรกระมัง" น้ำเสียงอ่อนโยนประดุจสายน้ำดั่งขึ้น

ร่างของคุณชายใหญ่พลันชะงักค้างก่อนจะหันไปมองเจ้าสาว
ที่กำลังประคองร่างของเขาอยู่ด้วยสายตาตะลึงลาน แน่หนอนว่าสิ่งที่
เขาเห็นมีเพียงผ้าคลุมหน้าสีแดงสดเท่านั้น ดวงหน้าหล่อเหลาปรากฏ
ร่องรอยความหดหู่ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง "แค่ๆ...ไม่เป็นไร..."

"หนึ่ง คำนับฟ้าดิน!" แม่สื่อเห็นเจ้าสาวประคองเจ้าบ่าวไว้เช่นนั้น
ก็รีบเอ่ยให้ทั้งสองคำนับฟ้าดิน ด้วยกลัวว่าหากเจ้าสาวต้องประคอง
เจ้าบ่าวไว้นานๆ จะทรมันมิไหวจนปล่อยให้เจ้าบ่าวล้มลงกับพื้นให้
เป็นที่ขายหน้าได้

ที่เชิงเสวี่ยประคองบุรุษข้างกายเอาไว้เป็นเพราะสายตาที่ก้มต่ำ
ของนางเหลือบเห็นฝ่าเท้าที่ยืนไม่มั่นคงของเขาได้พอดี อีกทั้งความจริง
แล้วหาใช่เพราะความปรารถนาดีที่นางอยากช่วยประคองเขาแต่อย่างใด
แต่เป็นเพราะนางอยากจะตรวจชีพจรของเขาต่างหาก เพียงครู่เดียวนาง
ก็วินิจฉัยได้แล้วว่าเจ้าบ่าวผู้นี้เป็นโรคเลือดพร่อง หากกล่าวตามจริงแล้ว
ยังไม่ถือว่าเป็นโรคร้ายแรงนัก ทว่าอาการเลือดพร่องของเขาไม่ได้รับการ
รักษาอย่างเหมาะสม ดังนั้นจึงป่วยกระเสาะกระแสะมาเนิ่นนาน
หลายปีเพียงนี้

มีเชิงเสวี่ยคอยประคอง คนทั้งสองจึงคำนับฟ้าดินหนึ่งครั้ง

"สอง คำนับบิดามารดา!"

ทั้งคู่หันกายก้มลงคำนับสูญหิ้นผู้เฒ่าหนึ่งครั้ง สูหิ้นผู้เฒ่าพยักคิระชะ

ด้วยแววตาเปี่ยมด้วยความยินดี

"สามีภรรยาค้านับกันและกัน!"

ซึ่งเสวียเป็นฝ่ายหยัดร่างขึ้นก่อนเพื่อจะได้ประคองเจ้าบ่าวขึ้นมาเตรียมหันกายเพื่อค้านับกันและกัน ทว่ากลับคาดไม่ถึงว่าทั้งสองยังไม่ทันค้านับ เจ้าบ่าวจะหมดสติไปกะทันหันเสียก่อน ช่วงขณะนั้นทุกคนต่างสับสนอลหม่านขึ้นมาทันที

หลังจากนั้นซึ่งเสวียก็ถูกสาวใช้สองนางนำทางไปที่เรือนหอ กระทั่งดึกดื่นค่อนข้างค่อนถึงค้อยมีคนมารายงานว่าคุณชายใหญ่หมดสติยังไม่ฟื้น ให้นางอาบน้ำพักผ่อนล้างหน้าไปก่อนได้เลย

ด้วยเหตุนี้แม่สื่อที่ยื่นรอจนแข่งขาอ่อนแรงอยู่นานแล้วจึงย่อกายค้านับกับเจ้าสาวก่อนเอ่ยลา

ส่วนสาวใช้ทั้งสองคนในห้องก็ถอยออกไปด้วยเช่นกัน คนหนึ่งออกไปเพื่อยกน้ำเข้ามาให้เจ้าสาวได้อาบน้ำชำระกาย อีกคนหนึ่งไปห้องครัวเพื่อจัดเตรียมสำหรับอาหารสำหรับเจ้าสาว ยามนี้ภายในห้องจึงเหลือสาวใช้ชู้ยงที่ติดตามเจ้าสาวออกเรือนมาด้วยเพียงผู้เดียว

ชู้ยงขยับเข้าไปใกล้ ก่อนจะถามขึ้นอย่างระมัดระวัง "คุณหนู ถ้าอย่างใดให้ข้าช่วยถอดผ้าคลุมหน้าให้ท่านดีหรือไม่เจ้าคะ"

ระหว่างที่ซึ่งเสวียฟังคำของสาวใช้ ในหัวก็คิดวิธีรับมืออีกฝ่ายเอาไว้พร้อมเสร็จสรรพ ถึงอย่างไรตอนนี้ก็มีเพียงสาวใช้นางนี้ที่รู้ว่าคุณหนูของนางมีหน้าตาแท้จริงเป็นอย่างไร หากว่ายามนี้เปิดผ้าคลุมหน้าออกนางจะต้องรู้ได้ทันทีว่าเจ้าสาวคนไหนหาใช่คุณหนูของนางไม่

"ข้าหาใช่คุณหนูของเจ้าไม่!" ฉับพลันซึ่งเสวียก็เป็นฝ่ายกระตุก

ผ้าคลุมหน้าของตนเองออกก่อน สีหน้าสงบเยือกเย็นจ้องตอบสาวใช้ที่
นั่งจันเป็นไก่อไม้* ไปแล้ว

สาวใช้นางนี้หน้าตาน่ารักพริ้มเพรา บนร่างสวมชุดกระโปรงยาว
สีแดงสดใส ทรงผมเกล้าเป็นมวยเล็กๆ สองลูก บนมวยผมทั้งสองข้าง
ล้วนประดับดอกไม้วีร์สีแดงเอาไว้ ให้กลิ่นอายของความเป็นสิริมงคล
อย่างยิ่ง

"เจ้า..." ชู่ยหงตะลึงงันอยู่นานกว่าจะค้นคำพูดออกมาได้คำหนึ่ง

"คุณหนูของเจ้านีพิธีแต่งงานไปแล้ว ข้าเป็นเจ้าสาวที่ถูกนาง
ซื้อตัวให้มาเข้าพิธีแทนนาง รอจนถึงเวลาที่เหมาะสมเมื่อใด ข้าก็จะ
หลบหนีออกไปจากคฤหาสน์สกุลหว่า!" แม่น้ำเสียดที่ไข้จะเย็นซาห่างเหิน
ทว่าก็ยังน่าฟังประหนึ่งสายลมวสันต์พัดต้องใบหน้า

"เอ๊ะ?" ชู่ยหงได้ยินเช่นนั้นก็ตระหนกจนอุทานออกมาคำหนึ่ง
ก่อนจะรีบปิดปากตนเอง ยามนี้ชู่ยหงเองก็ลอบคิดแผนการของตนเอง
อยู่ในใจเช่นกัน หากฐานะของสตรีตรงหน้าถูกเปิดเผยแล้วละก็ นาง
ที่เป็นสาวใช้ติดตามอยู่ข้างกายย่อมสลดความรับผิดชอบไปไม่พ้น

ยามเห็นเรือนร่างบอบบางของสตรีตรงหน้า ชู่ยหงพลันอุกคิดขึ้นได้
มิน่าเล่า ตั้งแต่คุณหนูกลับขึ้นเที่ยวหลังไปปลดทุกข์ในป่า ทั้งกิริยาท่าทาง
และอุปนิสัยของคุณหนูก็ดูแปลกไปไม่เหมือนเดิม ครั้นนางเงยหน้าขึ้น
ก็เห็นเรือนหอที่ประดับตกแต่งอย่างงดงามวิจิตร ในแววตาของชู่ยหง
พลันปรากฏรอยยินดี ถึงอย่างไรคฤหาสน์สกุลหว่าก็ร่ำรวยถึงเพียงนี้
ไม่ว่าจะหยิบฉวยสิ่งใดก็ล้วนมีมูลค่าพอให้นางใช้ไปชั่วชีวิต ยิ่งไปกว่านั้น

* นั่งจันเป็นไก่อไม้ เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงอาการตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนแข็งที่อราวกับเป็นไม้ที่
เกาะสลักเป็นรูปไก่อ

สกุลหลวเท่านั้น แต่เกรงว่าเจ้าจะไม่โชคดีเช่นข้า หากไม่ถูกสกุลหลว ส่งตัวกลับสกุลเดิมให้นายท่านของเจ้าโดยตีจนตายโทษฐานละเลยหน้าที่ ก็คงไม่แคล้วต้องรั้งอยู่ทนรับความโกรธแค้นที่คุณหนูของเจ้าหนีพิธี แต่งงานจากคนสกุลหลว ต้องถูกคนที่นี้ทรมานสารพัดอย่าง...ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ไม่อาจมีจุดจบที่ดีได้" เข็งเสวี่ยไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง นางบรรจงวางผมเส้นเล็กละเอียดไปพลาง กล่าวอย่างไม่อนาทรร้อนใจ ไปพลาง

ซู่หยงได้ฟังก็เบิกตาจ้องเงาหลังของสตรีที่กำลังวางผมดำขลับ ดูขงนกาอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งไม้จันทร์แดงด้วยสายตาดีนตระหนก นางเอ่ยถามอย่างร้อนตัว "เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร"

"ไม่ได้หมายความว่าอย่างไร ข้าเพียงแต่กล่าวเตือนแม่คุณเล็กน้อย เท่านั้น!" เข็งเสวี่ยพลันหันหน้ากลับมา สายตาคมปลาบจ้องมองซู่หยง ที่ยืนอยู่ด้านหลังนี้

"ลูกขึ้นเถิด ในเมื่อพวกเจ้าเพิ่งเข้ามาใหม่ เช่นนั้นข้าก็พออภัยให้ได้!"
ซึ่งเสวี่ยหยิบตะเกียบขึ้นกินอาหารอีกครั้ง ทำราวกับเรื่องเมื่อครู่ไม่เคย
เกิดขึ้น

"ขอบคุณี่เหนียงรองเจ้าค่ะ!"

ไต้วเอ๋อรักับเจวียนเอ๋อรัรีบลุกขึ้นยืนก่อนจะถอยไปยืนอีกด้าน
สีหน้าท่าทางดูเคารพนบอบยิ่งกว่าเดิม สภาพจิตใจก็แตกต่างจาก
เมื่อครู่ราวฟ้ากับเหว ก่อนหน้านี้นางมองสตรีตรงหน้าในฐานะคนนอก
เท่านั้น ทว่ายามนี้กลับมองอีกฝ่ายอย่างกลัวเกรงในฐานะเจ้านายของตน
จริงๆ

ว่าเจ้าป่วยตาย ชีวิตของเจ้าจะจบสิ้นแต่เพียงเท่านี้! เข้าใจความหมายของข้าหรือไม่"

เซ็งเสี่ยวยกหน้าขึ้นมองนาง กลีบปากสีแดงสดแยมยิ้ม "ความหมายของฮูหยินผู้เฒ่าคือต้องการให้ข้าอยู่เป็นม่ายในเรือนหลังนี้?"

"ดูๆ แล้ว เจ้าเองก็หาได้โง่เขลาตั้งเช่นคำเล่าลือไปเสียทีเดียวไม่! ถูกต้อง ความหมายของข้าก็คือเช่นนั้น" ฮูหยินผู้เฒ่าพินิจมองเซ็งเสี่ยวอีกครั้ง สายตาของนางคล้ายจะลดทอนความรังเกียจเดียดฉันท์ลงไปเล็กน้อย "ข้าจะพูดเพียงเท่านี้ จากนั้นจะทำอะไรต่อไปเจ้าก็เก็บเอาไปคิดเองเถิด!"

"สกุลหวาของพวกท่านแต่งอนุเข้ามา ที่แท้ก็เพียงเพื่อให้พวกนางอยู่เป็นม่ายเท่านั้นหรือนี้!" ระวังที่เซ็งเสี่ยวพูดก็ลอบมองสีหน้าของฮูหยินผู้เฒ่าไปด้วย

เป็นไปตามคาด ครั้นฮูหยินผู้เฒ่าได้ยินคำพูดนี้ สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา ในดวงตาก็ลือมรอบด้วยรอยเหยี่ยวบนปรากฏร่องรอยระแวดระวัง

"เซี่ยวอวีถึง เจ้าก็เห็นแล้วว่าบุตรชายของข้าร่างกายอ่อนแอ เรื่องเข้าหอเกรงว่าจะไม่สะดวก เรื่องนี้บิดาของเจ้าเองก็รับรู้ สกุลหวาของพวกข้าต้องจ่ายสินสอดก้อนโตเพื่อแต่งเจ้าเข้ามา แน่نونว่าไม่อาจส่งเจ้ากลับตระกูลไปง่ายๆ! ดังนั้นบิดาของเจ้าย่อมรู้แจ้งแก่ใจถึงความนัยที่ซ่อนอยู่ ข้าขอเตือนเจ้า อย่าได้คิดเล่นแง่เป็นอันขาด! มิเช่นนั้นหากมีภัยถึงแก่ชีวิตตนเองจะเรียกว่าได้ไม่คุ้มเสีย!"

ฮูหยินผู้เฒ่าทึ่งคำพูดนี้ไว้ก็ลุกขึ้นแล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว
ครั้นเห็นฮูหยินผู้เฒ่าถูกสาวใช้ประดับประคองเดินออกจากเรือนไป

อวีเออร์ลันอยู่ในเรือนอึ้งฉิง ทุกคืนวันเฝ้ารอให้ท่านส่งคนมาเรียกบ่าวให้ไปหา แต่กลับ..."

"ข้ามาหาเจ้าย่อมไม่ใช่เพียงเพื่อฟังบทเพลงเท่านั้น ข้ามาเพื่อสั่งเจ้าให้ไปปรนนิบัติเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ด้วยความสามารถของเจ้าแล้ว ข้าเชื่อว่าเจ้าจะสามารถควบคุมจนเขายอมให้ข้าใช้สอยได้!"

"ท่านประเมินบ่าวสูงเกินไปแล้วเจ้าคะ บ่าวหาได้มีความสามารถได้ไม่เช่นนั้นท่านคงไม่รักใคร่โปรดปรานบ่าวเพียงครั้งเดียวเช่นนี้หรอกเจ้าคะ" เสียงพิณหยุดชะงักลงโดยพลัน เสียงของสตรีแหลมสูงขึ้น ทั้งยังแฝงความโกรธเคืองอยู่ภายใน

"ข้าหาได้กำลังต่อรองกับเจ้าไม่ นี่เป็นคำสั่ง!" บุรุษหนุ่มกล่าว

"นายท่าน!"

"เจ้าไม่ต้องพูดจาเหลวไหลแล้ว เพียงบอกมาว่าเจ้าเต็มใจหรือไม่เต็มใจเท่านั้น!"

"เช่นนั้นหากบ่าวบอกว่าไม่เต็มใจแล้วเจ้าคะ" หญิงสาวสะอื้นให้ออย่างสิ้นหวัง

"ตาย!" บุรุษหนุ่มมองเมินเสียงสะอื้นให้ด้วยความสิ้นหวังของนาง เพียงกล่าวคำหนึ่งคำออกมาอย่างเย็นชายิ่งนัก

ทั้งเรือนพลันตกอยู่ในความเงียบสงัด

มือของเชิงเสวียที่วางอยู่บนบานประตูกำเข้าหากันแน่น ในใจนางรู้สึกวิตกกังวลแทนสตรีผู้ขึ้นมา

"บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ เพียงแต่บ่าวมีความปรารถนาหนึ่งข้อ ให้บ่าวได้ปรนนิบัติท่านอีกสักครั้งได้หรือไม่เจ้าคะ" ครู่หนึ่งเสียงของ

ตนเองให้มิดชิดยิ่งขึ้น เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าประตู

ที่จริงแล้วนางรู้ว่าข้างในมีสตรีที่ได้รับบาดเจ็บอยู่ผู้หนึ่ง ทว่าก็ยังเอ่ยถามตามมารยาทออกไปอยู่ดี อย่างไรก็ตามเสียงที่ตอบนางกลับมาเหตุใดจึงมีเพียงเสียงลมพัดผ่านไปไม่ดังหวีดหวิวไปได้

ไม่มีผู้ใดตอบรับเช่นนี้ทำให้นางยิ่งเป็นกังวล บางทีสตรีข้างในผู้นั้นอาจจะได้รับบาดเจ็บสาหัส จนไม่มีกระทั่งเรียวแรงจะส่งเสียงแล้ว

คิดได้เช่นนั้นนางก็รีบเดินเข้าไปในหอสุ่ยหลิง เมื่อเข้าไปถึงก็เห็นสภาพและทะทะภายในห้อง โต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด บานน้ำชาบนโต๊ะตกลงมาแหลกละเอียด ด้านข้างยังมีพิณชั้นดีวางอยู่คั่นหนึ่ง ตัวพิณถูกน้ำซาราดรดจนเปียกปอน

เชิงเสวียไม่เห็นใครอยู่ในโถงด้านนอกจึงยกกระบองก้าวเท้าข้ามเครื่องกระเบื้องที่แตกหักเข้าไปยังห้องด้านใน ครั้นเลิกม่านที่เชื่อมกับห้องด้านในออก นางก็ถูกภาพที่เห็นทำให้ตะลึงงันจนชะงักการเคลื่อนไหวไปครู่หนึ่ง

ที่แท้ด้านในก็หาใช่ห้องนอนไม่ แต่เป็นห้องอาบน้ำ!

ยามนี้ สตรีผู้สวมชุดคลุมสีม่วงทั้งตัวผู้หนึ่งกำลังหอบหายใจหนักพลางพึงร่างอยู่บนม้านั่งหยกกรมสระอาบน้ำ ในมือของนางถือกระบี่ซึ่งบางมาก ๆ เอาไว้เล่มหนึ่ง โฉมิตบนกระบี่หยดลงก่อนจะค่อย ๆ ไหลซึมไปตามรอยแตกบนพื้นหินอวีฮวา* ประดุจดอกปี่อัน** ที่เบ่งบานอยู่ใน

* หินอวีฮวา (หินลายฝน) เป็นหินโมรชาชนิดหนึ่งที่มีสีส้มและลวดลายสวยงาม มีแหล่งกำเนิดอยู่ที่เขาวีฮวา เมืองหนานจิง

** ดอกปี่อัน (Red Spider Lily) คำว่าปี่อันแปลตรงตัวว่าอีกฟากฝั่ง ตามความเชื่อของจีนแม่น้ำปรกพจะแบ่งสองฟากฝั่งระหว่างคนเป็นและคนตายออกจากกัน บนฝั่งของคนตายจะมีทุ่งดอกปี่อันบานอยู่ทั่ว ผู้ที่จะข้ามมาฝั่งนี้ได้มีเพียงคนตายเท่านั้น ดังนั้นจึงมีอีกชื่อว่าดอกไม้คนตาย

นรกภูมิ เรือนผมยวบนแผ่นหลังของนางแห่งสะอาด ส่วนเส้นผมที่เหลือ
ตั้งแต่ช่วงเอดลงไปครั้งชื้อ* ล้วนแผ่สยายอยู่บนพื้น ถูกแช่อยู่ในแอ่งน้ำ
จนเป็ยกโชก

เข็ญเสวียหม่อมองสตรีผู้นั้นเนิ่นนาน จนเมื่อเนตรงามของอีกฝ่าย
ตัวดมอมมาทางเข็ญเสวียด้วยความกราดเกรี้ยวแล้ว นางถึงค่อยเรียกสติ
ตนเองกลับคืนมาได้ ก่อนจะกลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็นดังเก่า เข็ญเสวีย
ก้าวเข้าไปคุกเข่าข้างกายสตรีผู้นั้น ไม่พูดพรำทำเพลงก็ยกมือของอีกฝ่าย
ขึ้นมาเตรียมจะจับชีพจร ครั้นยกมือขึ้นมามองอย่างละเอียดแล้ว เข็ญเสวีย
พลันพบว่าแขนของสตรีนางนี้แม้จะเรียวยาวขาวผ่อง ทว่าไจกลางฝ่ามือ
กลับเต็มไปด้วยรอยสากดำนจากการถือกระบี่ เมื่อพิจารณาจากสิ่งนี้
สตรีผู้นี้จะต้องเป็นมือกระบี่หญิงที่มีฝีมือโดดเด่นเป็นแน่

"แม่นาง ข้าเป็นหมอ ไม่มีทางทำร้ายเจ้าเด็ดขาด ตอนนีข้ามา
เพื่อจะจับชีพจรให้เจ้า" หลังอธิบายจุดประสงค์ของตนคร่าวๆ แล้ว
เข็ญเสวียก็เห็นความกราดเกรี้ยวในแววดตาของนางแปรเปลี่ยนเป็น
ความประหลาดใจ

เข็ญเสวียยกข้อมือของนางขึ้นมาจับชีพจรก่อนจะเหลือบสลายตา
ขึ้นมามองดวงหน้างดงามเป็ยมเสน่ห์ดวงหน้านั้นพลางกล่าว "แม่นาง
เจ้าโดนพิษยาสลายกล้ามเนื้อกับยามนึกเสวียง คาดว่าอีกสองชั่วยาม**
ให้หลังพิษนี้ก็คลាយไปเอง หาได้ร้ายแรงไม่"

ระหว่างที่พูดเข็ญเสวียกวาดมองไปทั่วร่างของอีกฝ่าย เมื่อเห็น

* ชื้อ (เซี่ยเซ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้วหรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

กล่าวจบเชิงเสวียก็ป็นขึ้นไปบนขอบสระ ปล่อยให้ปีกฝ้ายยื่นอยู่ใน
ในสระน้ำเพียงผู้เดียว สายตาดำจ้องมองเชิงเสวียอย่างสับสนงุนงง

"เจ้าอย่ามองข้าด้วยสายตาเช่นนั้น ตัวข้าเองยังเอาชีวิตแทบไม่รอด
คงช่วยเหลือเจ้าได้เพียงเท่านี้แล้ว!"

เชิงเสวียพูดจบก็เห็นนางขยับริมฝีปากพูดอะไรบางอย่าง เชิงเสวีย
เพ่งมองริมฝีปากบางได้รูปนั้นขยับขึ้นลงหลายครั้ง ทวนซ้ำประโยคเดิม
อยู่หลายรอบ ถึงค่อยเข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังพูดสิ่งใด

ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นางค่อยถามย้ำ "แม่นาง เจ้ากำลังถามข้าว่า
เหตุใดจึงช่วยเจ้าอย่างนั้นหรือ"

อีกฝ่ายพยักหน้าด้วยท่าทางองอาจ

เชิงเสวียตอบกลับไป "นั่นเป็นเพราะข้อห้ามสามข้อที่อาจารย์
ของข้าสั่งเอาไว้ อีกอย่างข้าเองก็ไม่ถูกชะตากับบุรุษที่ใช้ประโยชน์
จากสตรี! แม่นาง บุรุษหน้าไม่อายุเช่นนี้เจ้าก็อย่าอาลัยอาวรณ์นักเลย
มีรูปโฉมล่อเมื่องเช่นนี้ของเจ้า ใย่ต้องกลัวว่าจะหาบุรุษดี ๆ มิได้"

ไม่ได้สนว่าอีกฝ่ายจะตอบสนองเช่นไร เชิงเสวียหลังจากสาละวน
อยู่กับการบิดน้ำออกจากเรือนผมและเสื้อผ้าจนเรียบร้อยแล้วก็หันไป
โบกมือให้นาง "ไว้พบกันใหม่ รักษาตัวด้วย!"

จากนั้นนางก็เดินออกจากห้องอาบน้ำของหอสู่ยหลัง ทิ้งให้คน
ในสระน้ำจมนอยู่ในวงค์เพียงลำพัง

ตอนที่เชิงเสวียแอบย่องออกมา นางก็พบว่าคฤหาสน์ทั้งหลังได้
จุดโคมไฟส่องสว่างดูจยามกลางวัน!

นอกจากนี้ขณะที่นางเตรียมจะก้าวออกจากประตูเรือนก็เหลือบไป

เข็ญเส็ญเห็ญเซ่นนั้กัรบคลาญมือข้งที่คว่ำแชนของอื่กฝำยไว้ทั้นที่
 "ขอ...ขออภัยด้วย! ข้..."

เข็ญเส็ญยู้สึกเปล่กใจกับตนเองในวนนี้เ็นอย่งยั้ง ยามปกติ
 นางนับเ็นสตรีเจลิยวลลาคผู้หนึ่ง ไฉนยามนี้จึงมือเท้าม่งม่งข้ขึ้นมาได้
 เส็ญเล่า สาเหตุคงมิใช่เพราะตนเองกำลังถูกคนโล่ล่าออยู่กรรมัง ทว่า
 จะพูดเซ่นนั้กัไม่ได้ เมื่อนี้กถึงตอนแรกที่นางหนีการตามล่าของ
 ตงเย็ญย้อง ตอนนั้นางยังเยื่อเ็นกว่านี้หลายเท่าตัวนั้

นางคิดว่สาเหตุคงเพราะรูปโอมของสตรีตรงหน้างดงามมาก
 เกินไป ขนาดนางที่เป็นสตรีด้วยกันมองแล้วยังรู้สึกหวั่นไหว ไมเซ่นนั้
 มีหรือจะส่งผลให้นางทำพลาดข้แล้วข้เล่าเซ่นนี้ได้

สตรีผู้นั้นถูกเข็ญเส็ญปล่อยแชนโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ปรืบตาต่อมา
 ร่วงทั้งร่วงก็ลิ่นไถลลงจากต่งตกลงไปล้มผ้สแนบชิดสนิทสนมกับพื้นหิน
 อวิหว่าที่ด้านล้งแล้ว

"อ๊ะ!" เข็ญเส็ญเห็ญเซ่นนั้กัอุทานออกมาก่อนจะรืบกล่าวขอโทษ
 ขอโทษ "ขออภัยด้วย เ็นเหตุไม่คาดฝัน เ็นเหตุไม่คาดฝันจริงๆ!"

ครื่งค่อนวันกว่าสตรีผู้นั้นจะยันแชนข้งหนึ่งลุกข้ขึ้นมาจากพื้นได้
 นางหันหน้ามาถลิ่งต่าเส็ญเส็ญด้วยควมคับแค้น หน้าอกกระเพื่อมไหว
 อย่งดูตัน

ครื่งเห็นเส็ญคูลุมแพรไหมสีม่วงบักลายค้งคาวที่สตรีผู้นั้นสวม
 อยุ่นร้งขยับข้ลงตามจ้งหวะการหายใจอันหนักหน่วง เข็ญเส็ญก็รู้
 ได้ทั้นที่ว่ นางโกรธจริงๆ แล้ว

ดั่งนั้เข็ญเส็ญจึงรืบประคองนางข้มาพลางกล่าว "ข้ไม่ได้ตั้งใจ

จริงๆ เดิมคิดจะพาเจ้าไปหลบอยู่ในสระน้ำชั่วคราว ไฉนเลยจะรู้ว่า เจ้ากลับอ่อนแอถึงเพียงนี้ กระทั่งเรียวแรงสัคนิดก็ไม่มี"

สตรีผู้นั้นมองค้อนเชิงเสวียอย่างขุ่นเคือง

"เลิกมองได้แล้ว พวกเราควรรีบลงไปซ่อนในสระน้ำก่อนจะดีกว่า เข้าได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเขากำลังตรงเข้ามาในเรือนแล้ว!" เชิงเสวีย เห็นอีกฝ่ายยังถลึงตามองมาที่ตนก็รีบเอ่ยเร่งเร้า

สตรีผู้นั้นได้ฟัง คิ้วเรียวก็ขมวดมุ่น สายต้าย้ายไปมองยังสระน้ำ เน้นนานถึงค่อยหันกลับมาหาเชิงเสวียแล้วส่ายหน้า สื่อความหมาย ชัดเจน นางไม่คิดจะลงไปซ่อนในนั้นอีกแล้ว

เชิงเสวียเห็นเช่นนั้นก็ร้อนใจ "เจ้ามันโง่เง่ายิ่งนัก!"

ฝ่ายที่เพิ่งถูกประคองขึ้นมาจากพื้นทำสีหน้าอับจนพูดอะไรไม่ออก คิดจะเปิดปากโต้แย้ง ทว่าริมฝีปากเพียงขยับแต่กลับไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมา

เชิงเสวียไม่คิดจะต่อล้อต่อเถียงกับนางอีก ยังคงคิดจะใช้ความรุนแรง เช่นก่อนหน้านั้นผล็กนางลงสระน้ำอีกครั้ง

ทว่าตอนนั้นเองที่สตรีผู้นั้นรีบยื่นมือออกมาตบแขนของเชิงเสวีย เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่งงมมองตนเองอยู่เช่นนั้น นางก็ขึ้นไปที่โคมแก้ว บนชั้นทองแดงที่ตั้งอยู่ริมสระ ริมฝีปากอ้าแล้วก็หุบพยายามบอกราย อย่างกับเชิงเสวีย

"เจ้ากำลังบอกว่าด้านหลังโคมนั้นมีเส้นทางลับอย่างนั้นหรือ" ครั้นเชิงเสวียอ่านปากของนางจนเข้าใจก็ร้องถามด้วยความตื่นเต้น

นับว่ามีสมองหลงเหลืออยู่บ้าง! สตรีนางนั้นเหลืออกตาใส่นาง

คราหนึ่งก่อนพยักหน้าอย่างอ่อนใจ

"แม่นาง ในเมื่อมีทางลับไหนเจ้าจึงไม่บอกข้าให้เร็วกว่านี้เล่า!"
เชิงเสวี่ยหวนนึกถึงเมื่อครูที่ตนเองจวนจะล้มตายอยู่ในน้ำ ก็อด
มองค้อนอีกฝ่ายอย่างโกรธเคืองไม่ได้

สตรีนางนั้นได้ฟังก็หลับตา ลมหายใจเริ่มไม่สงบ คาดว่าคงจะ
โกรธขึ้นมาอีกแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)